

Η Αλβανία έχει μεθοδεύσει τις ενοποιητικές της προσπάθειες με τη δημιουργία κοινών υποδομών (οδικού δικτύου, δικτύου ηλεκτρικής ενέργειας, κατάργηση των συνοριακών ελέγχων κ.ά.) με τις γειτονικές χώρες, κυρίως με το Κόσσοβο. Το τελευταίο λειτουργεί ουσιαστικά σαν δεύτερη Αλβανία έχοντας σχεδόν αμιγώς Αλβανικό πληθυσμό με την εξαίρεση του Βορείου Κοσσόβου και των μικρών Σερβικών θυλάκων.

Αν Αλβανοί και Σέρβοι επιμείνουν στις θέσεις τους χωρίς διάθεση συμβιβασμού, όπως συμβαίνει σήμερα, το μέλλον προβλέπεται ζοφερό διότι ναρκοθετούνται οι προσπάθειες συνέχισης του διαλόγου και απομακρύνεται η επίλυση του ζητήματος.

Την ίδια στιγμή, στη γειτονική Βόρεια Μακεδονία, οι Αλβανοί πρακτικά συγκυβερνούν με τους Σλάβους και το δυτικό τμήμα της χώρας ανάλογα με τις συνθήκες ρίχνει «κλεφτές ματιές» προς τα Τίρανα. Τα ερείσματα λοιπόν της Αλβανικής «Μεγάλης Ιδέας» στα παραπάνω κράτη είναι ιδιαίτερα ισχυρά, με το εν λόγω τρίγωνο να δρα σχεδόν ως *de facto* ενιαίος Αλβανικός χώρος.

Αντίθετα, στο Μαυροβούνιο η Αλβανική μειονότητα παρ' όλο που έχει κάνει κάποια βήματα για την ισχυροποίησή της, δεν φαίνεται να έχει ιδιαίτερη δυναμική. Διακρίνεται, συνεπώς, ότι στο προβλεπτό μέλλον η ένωση Αλβανίας-Κοσσόβου βρίσκεται πολύ κοντά, χωρίς να μπορούμε να προσδιορίσουμε με ακρίβεια τον χρονικό ορίζοντα πραγματοποίησής της, ενώ σημαντική πιθανότητα έχει να προσχωρήσει στο νέο κράτος, αν οι συγκυρίες το επιτρέψουν, και το δυτικό, κατοικούμενο από Αλβανούς, τμήμα της Βόρειας Μακεδονίας.